

Tadeusz Makiewicz

Bieżyn, gm. Krzywiń, woj. leszczyńskie. Stanowisko 1

Informator Archeologiczny : badania 14, 115-116

1980

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

BIALCZ STARY, gm. Śmigiel
woj. leszczyńskie
Stanowisko 4

patrz
neolit

BIEŻYŃ, gm. Krzywiń
woj. leszczyńskie
Stanowisko 1

Uniwersytet im. Adama
Mickiewicza
Katedra Archeologii
w Poznaniu
Konserwator Zabytków
Archeologicznych
w Lesznie

Badania prowadził dr Tadeusz Makiewicz.
Finansował WKZ w Lesznie. Trzeci sezon
badań. Sanktuarium cmentarne kultury prze-
worskiej oraz cmentarzysko kultury łużyckiej
/Hallstatt D i wczesny okres przedrzymski/
i przeworskiej /stadia B₁ - C₁/.

Zbadano powierzchnię 525 m² /łącznie 1625 m²/, skupiając się na dalszym odsłanianiu monumentalnego założenia kamiennego oraz związanego z nimi cmentarzyska kultury przeworskiej. Najciekawszym wynikiem tegorocznych badań jest uchwycenie południowo-wschodniego narożnika całej konstrukcji oraz jego brzegu wschodniego, co pozwala na wstępną rekonstrukcję całego sanktuarium. Od południa znajdowały się dwa wąskie /około 2,4 m/ i wydłużone bruki kamienne, oddalone od siebie o 2,2 m, a oddzielone od pozostałej części konstrukcji. Ich boki wewnętrzne ułożone były z dużych kamieni wytyczających linię prostą i wystających ponad poziom pozostałych kamieni. Stanowiły one wyraźne oblicowanie bruków. Przestrzeń między nimi była całkowicie pusta. Natomiast brzeg wschodni, który został uchwycony na odcinku długości 26 m, nie posiada żadnego oblicowania. Dwa podłużne bruki oddzielone były od pozostałych części bruku odległością około 4 m. Bruk ten tworzył wyraźny i regularny prostokąt. W jego centrum znajdowała się pusta przestrzeń o wymiarach 18 x 13 m, tworząca rodzaj majdanu, w obrębie którego nie wystąpił ani jeden grób. Jak się wydaje cała konstrukcja miała w planie kształt regularnego prostokąta położonego w przybliżeniu na osi WE, o wymiarach 70 x 45 m z pustym majdanem w środku, natomiast przestrzeń między podłużnymi brukami na południu stanowiła zapewne rodzaj drogi. Narożnik południowo-wschodni został zniszczony częściowo przez współczesny wkop, co utrudnia interpretację całości założenia. Na uwagę zasługuje jeszcze fakt, że na przedłużeniu osi majdanu, na wschód od niej, występuje wyraźna pasmowa koncentracja grobów.

Z opisanym założeniem wiążą się także niewielkie układy kamienne kształtu łódkowatego. W sumie odkryto ich pięć, w tym 3 płaskie bruki, 1 jamę wypełnioną kamieniami i 1 układ w kształcie odwróconej łodzi. Długość ich wynosiła około 1,5 m. Dwa z tych

układów znajdowały się pod brukiem zasadniczego założenia kamiennego.

W trakcie badań odkryto 114 grobów, z czego około 2/3 to groby kultury przeworskiej. Precyzyjne określenie przynależności niektórych grobów było trudne gdyż stwierdzono w nich tylko pojedyncze ułamki lub przepalone szczątki kostne.

Wśród zabytków kultury łużyckiej znaleziono 1 zapinkę brązową typu Certosa, 9 szpil /4 żelazne, 4 brązowe, 1 bimetaliczna/, 2 noże żelazne oraz 4 kolisty sprzączki do pasa.

Wśród grobów kultury przeworskiej dominowały groby jamowe i odkryto tylko 8 grobów popielnicowych. Ogólnie można stwierdzić, że groby kultury przeworskiej odznaczały się ubogim wyposażeniem. Wśród odkrytych zabytków jest 5 grotów /4 liściowate i 1 z zadziornymi/, 6 noży /1 sierpikowaty/, 1 prostokątna sprzączka do pasa oraz tylko kilka zapinek i ich fragmentów, w tym 3 zapinki żelazne z grzebykiem na główce, 1 fragment zapinki VI grupy oraz 1 fragment zapinki brązowej z wysoką pochwą. Pozwala to przesunąć okres użytkowania do młodszego okresu rzymskiego. Badania cmentarzyska kultury przeworskiej wraz z sanktuarium będą kontynuowane aż do całkowitego zbadania.

Materiały z badań znajdują się w Katedrze Archeologii UAM.

BISKUPICE, gm. Brwinów
woj. warszawskie

Muzeum Starożytnego
Hutnictwa Mazowieckiego
w Pruszkowie

Badania prowadzili: mgr Dorota Rudnicka
i mgr Stefan Woyda. Finansowało Muzeum
w Pruszkowie i Stołeczna Pracownia Dokumentacji
Dóbr Kultury. Piąty sezon badań, Osada kultury
łużyckiej, osada produkcyjna późnolateńsko-rzymska.

Zbadano obszar 1322 m², odkrywając 504 obiekty.

Wśród nich 114 to jamy kultury łużyckiej z epoki brązu z nie-
liczną ceramiką.

Pozostałe 390 wiążemy z osadą produkcyjną późnolateńsko-
rzymską /trwającą do połowy III w. n. e./. Wśród nich było m. in.
169 pieców hutniczych, 4 półziemianki, 1 jama magazynowa ze
zbożem.

Badania będą kontynuowane.

BŁOTNICA STRZELECKA
gm. Strzelce Opolskie
woj. opolskie
Stanowisko A

patrz
uzupełnienia 1979